Paraclisul întâi al Sfântului mare mucenic Efrem cel nou
(3 ianuarie şi 5 mai)

Sfântul mare mucenic Efrem cel nou, Grecia - grabnic ajutător şi mare făcător de minuni (1384 - 1426) (3 ianuarie şi 5 mai):

https://www.academia.edu/43109990/Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Efrem_cel_nou_Grecia__grabnic_ajut%C4%83tor_%C5%9Fi_mare_f%C4%83c%C4%83tor_de_minuni_1384_-_1426_3_ianuarie_%C5%9Fi_5_mai_

https://archive.org/details/sf.-efrem-cel-nou

***

Alcătuit de maica Macaria, stareţa şi ctitora Mănăstirii Bunavestire de la Nea Makri, de pe muntele Amomon, Attika.

&&&

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugãciunile începãtoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacã este preot de faţă, zice: Cã a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatãlui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacã nu va fi preot de faţã, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugã-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Bine ai plăcut lui Dumnezeu, purtătorule de chinuri, şi prin nevoinţă ţi-ai albit haina şi te-ai îmbrăcat în harul Duhului Sfânt, părinte. Cu ardoare ai pătruns în lupta cea mucenicească şi ca un porumbel curat te-ai odihnit în locaşurile Sfinţilor care cântă acolo întreit sfânta cântare. De aceea, Efrem, făcătorule de minuni, nu înceta a te ruga către Domnul (de două ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a spune puterile tale noi nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea primejdii? Cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul, glasul al 8-lea

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat, şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

De multe necazuri fiind cuprins, de neputinţe amare şi cumplite, cu credinţă mă apropii de racla ta. Tămăduieşte-mă, sfinte, cu mijlocirea ta.

Datu-s-a ţie har de la Dumnezeu a tămădui bolile şi felurite neputinţe. Şi pe mine mă scoală, cel ce zac în boală grea, ca să te slăvesc pe tine, Sfinte Efrem, izbăvitorul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În adâncul păcatului fiind căzut, de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi mă izbăveşte pe mine, cel ce mă rog ţie şi cu lacrimi te chem.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână Fecioară, Maica lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga pentru mine, păcătosul, ca o slăvită Maică a Celui Preaînalt, ca să mă miluiască şi să mă mântuiască din îndelungatele mele boli, prea nevinovată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unul Iubitorule de oameni.

Strâmtorat fiind cu totul, cu durere strig ţie: Grăbeşte, cuvioase spre cei ce strigă ţie şi tinde mâna ta cea sfântă, scoală-mă din pat şi tămăduire dăruieşte-mi, sfinte, mie, robului tău.

De greutatea păcatelor sunt acum împovărat şi în marea necazurilor cu totul mă topesc. Grăbeşte cu rugăciunea ta cea fierbinte şi pe vrăjmaşul acum îl zdrobeşte şi cu totul îl nimiceşte, cuvioase, şi pace dăruieşte inimii mele, părintele nostru, sfinţite Efrem.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor de tămăduiri nesecat eşti, Sfinte Efrem, cel asemenea îngerilor, care împreună cu îngerii slujeşti. De aceea, lăudăm nevoinţele tale şi dumnezeiasca mucenicie pe care pentru Mirele Hristos ai răbdat-o. Pe Acesta neîncetat roagă-L, cuvioase, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

În grele boli căzut-am acum, Preasfântă Fecioară. Tu îmi ajută, nădejdea mea în tine mi-am pus-o, eu, smeritul, nu mă trece cu vederea, bună Stăpână. Mântuieştemă, curată, prin Fiul tău, ca să mă izbăvesc de osândă.

Apoi aceste **Stihiri:**

Izbăveşte, de Dumnezeu cugetătorule Efrem, cuvioase mucenice, pe cei ce vin la dumnezeiasca ta ocrotire, de toată vătămarea, de boli și de necazuri.

Caută cu milostivire, prea lăudată, de Dumnezeu Născătoare, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul zice Ectenia întreită scurtă.]

În lipsa preotului, se zice: ***Doamne, miluieşte (de 12 ori)***.

Şi îndată **sedealna**, glasul al 2lea: Izvor de tămăduiri nesecat eşti, Sfinte Efrem, cel asemenea îngerilor şi care împreună cu ei slujeşti. De aceea, lăudăm nevoinţele tale

şi dumnezeiasca mucenicie pe care pentru Mirele Hristos ai răbdat-o. Pe Acesta neîncetat roagă-L, cuvioase, să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu osârdie strigăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, vino degrabă şi ne izbăveşte din primejdii, ceea ce eşti una grabnic folositoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Fii călăuzitor sufletului meu celui rătăcit, vrednicule de cântare. Potoleşte tulburarea şi pace inimii mele dăruieşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rogu-te, Sfinte Efrem, sfinţite, fii ajutător sărmanului meu suflet. Pe tine te chem în noapte şi în zi. Vino degrabă, Sfinte Efrem, şi izbăveşte pe robul tău din nevoia de acum.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, nu ne trece cu vederea pe noi cei primejduiţi cumplit, izbăveşte-ne de tot păcatul şi de toată boala cea amară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Miluieşte-ne, Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, sfinţite făcătorule de minuni, şi ne călăuzeşte la limanul voii Celui Preaînalt, ca să cântăm: Aliluia.

Întăreşte-ne pe noi pe Piatra credinţei pentru care ai luptat, fericite, şi cu sângele tău cel sfânt ai întărit Biserica lui Hristos şi inimile noastre cele clătinate, Sfinte Efrem.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu trece cu vederea rugăciunile noastre, Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, sfinţite slujitor, preot şi prieten adevărat al lui Hristos. Ţie îţi cerem şi pe tine te rugăm: Nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, bucuria tuturor, nădejdea cea neîn - fruntată. Bucură-te, Marie, cea fără de prihană, ajutorul celor ce te cheamă. Bucură-te, mângâierea cea dumnezeiască a sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Primeşte rugăciunea mea cea săracă şi lacrimile mele nu le trece cu vederea, sfinte, că neputinţa sufletului şi a trupului până la iad au pogorât viaţa mea. Ci, ca un doctor împreună pătimitor şi milostiv, dăruieşte tămăduire celui ce se roagă ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îndrăzneală mare având către Stăpânul, sfinţite, cere pace lumii şi tămăduire dăruieşte robilor tăi. Ridică-mă din pat, sfinte, ca, după datorie, să te laud, izbăvitorul meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Izbăvește din bolile de tot felul pe robii tăi, Sfinte Efrem sfinţite, că ai multă îndrăzneală. De aceea, nu ne trece cu vederea pe noi cei din primejdii, părinte.

Apoi aceste **Stihiri:**

Izbăvește, de Dumnezeu cugetătorule Efrem, cuvioase mucenice, pe cei ce vin la dumnezeiasca ta ocrotire, de toată vătămarea, de boli și de necazuri.

Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându-L, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

[Preotul rosteşte Ectenia mică: Iară şi iară... şi ecfonisul: Că Tu eşti Împăratul păcii…]

În lipsa preotului, se zice: ***Doamne, miluieşte*** (de trei ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Apoi zicem **Condacul**, glasul al 2lea: Apărător fierbinte al celor ce te cheamă eşti, Efrem, podoaba cuvioşilor. Nu trece cu vederea rugăciunile robilor tăi, ci, ca un împreună pătimitor al celor ce zăcem în boli cumplite, vino degrabă în ajutorul nostru, ca să strigăm cu dragoste: Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Prochimen, glasul al 4-lea: Aşteptând am aşteptat pe Domnul şi a căutat spre mine (Ps. 39: 1).

Stih: Şi a pus pe piatră picioarele mele şi a îndreptat paşii mei (Ps. 39: 3).

Evanghelia de la Matei citire:

Matei: 10, 1, 5-8

În vremea aceea,
1. Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată şi să tămăduiască orice boală şi orice neputinţă.
5. Pe aceşti doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor şi zicând: În calea păgânilor să nu mergeţi, şi în vreo cetate de samarineni să nu intraţi;
6. Ci mai degrabă mergeţi către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
7. Şi mergând, propovăduiţi, zicând: S-a apropiat Împărăţia Cerurilor.
8. Tămăduiţi pe cei neputincioşi, înviaţi pe cei morţi, curăţiţi pe cei leproşi, pe demoni scoateţi-i; în dar aţi luat, în dar să daţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *acelaşi glas*

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Nu mă părăsi pe mine cel amăgit de înşelăciunea şarpelui celui viclean care oarecând pe strămoşi i-a alungat. Necazurile m-au înconjurat şi bolile grele, şi nu am afară de tine altă scăpare şi ajutor şi mângâiere, eu, ticălosul. Către tine scap, doctorul cel mare al sufletului meu, Efrem, lauda cuvioşilor, nu mă părăsi.

Nimeni alergând către tine nu iese ruşinat, fără a lua tămăduire. De aceea, cu fierbinte credinţă eu, robul tău, strig ţie: Miluieşte-mă.

Mă pocăiesc şi strig din adâncul inimii mele: Păcătuit-am, Sfinte al meu, Efrem, miluieşte-mă pe mine nevrednicul tău rugător şi dăruieşte-mi vindecare sufletului şi trupului.

[Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori), apoi preotul rosteşte ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni... Strana: Amin.]

În lipsa preotului, se zice ***Doamne, miluieşte*** (de 12 ori) şi se continuă Canonul:

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers în Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Tu, cel ce stai cu îndrăzneală multă înaintea tronului Sfintei Treimi, fă pomenire pentru pacea lumii şi mântuirea noastră, a păcătoşilor. Întăreşte credinţa noastră ortodoxă, ca să cântăm neîncetat: Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Din pricina feluritelor păcate, am ajuns în cădere de jale şi prea cumplită, şi nu putem a privi la tine, Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem fericite. Ci, ne ridică din boală, ca să strigăm: Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Noi, nevrednicii tăi robi, Sfinte Efrem, ne rugăm ţie: Nu lepăda rugăciunile cele din noapte şi din zi ale celor ce strigă către tine. Ci, auzi-ne pe noi cei ce cu frică, cu dragoste şi cu umilinţă strigăm: Întăreşte credinţa noastră ortodoxă, pentru care te-ai nevoit până la sânge, sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cea plină de har, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, bucuria îngerilor, desfătarea tuturor sfinţilor, scăparea şi nădejdea noastră a păcătoşilor, pe tine te rugăm, Preasfântă şi prea neprihănită, împreună cu sfinţitul mucenic Efrem, cuviosul părintele nostru, rugaţi-vă pentru pacea lumii şi întărirea Bisericii.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Pe corifeul credinţei cu laude şi cântări îl mărim noi credincioşii, că a zădărnicit sfaturile celor fărădelege. De aceea cântăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe cel ce sălăşluieşte în locaşurile cereşti împreună cu îngerii, în cântări şi laude îl mărim, pe Efrem, viteazul ostaş şi nevoitor al lui Hristos, cel ce se roagă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Adunaţi-vă, ceata tuturor mucenicilor şi a cuvioşilor, împreună cu sfinţitul mucenic Efrem cel de Dumnezeu înţeleptit, şi ca unii ce staţi înaintea Sfintei Treimi, neîncetat rugaţi-vă pentru pacea lumii şi întărirea Bisericii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Împărăteasa cerurilor o laudă Cetele îngerilor neîncetat şi mulţimile cuvioşilor o slăvesc. Cu aceştia împreună şi cu sfinţitul mucenic Efrem, roagă-te, Preasfântă

Născătoare de Dumnezeu, pentru întărirea credinţei ortodoxe, şi mântuieşte sufletele noastre.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea slăvindu-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Înţelepţitule de Dumnezeu şi de Dumnezeu purtătorule, pe tine te lăudăm, noi cei izbăviţi prin tine din tot felul de boli. Pentru aceasta cu dragoste, Efrem, te fericim.

Lăudăm, binecuvântăm, pe Domnul slavei care a slăvit, părinte Efrem, pomenirea ta, că tu eşti slava mucenicilor şi podoaba monahilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Genunchii plecând, părinte Efrem, cu lacrimi strig ţie, eu, robul tău: Ajută-mă. Primeşte mica mea cântare de laudă şi izbăveşte-mă, sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine ceea ce ai născut pe Stăpânul şi Domnul slavei, te lăudăm prea curată Stăpână, ceea ce eşti Maica şi lauda ortodocşilor.

Apoi cântăm: *Cuvine-se, cu adevãrat, sã te fericim pe tine, Nãscãtoare de Dumnezeu, cea pururea fericitã şi prea nevinovatã şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstitã decât Heruvimii şi mai slãvitã, fãrã de asemãnare, decât Serafimii, care, fãrã stricãciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai nãscut, pe tine, cea cu adevãrat Nãscãtoare de Dumnezeu, te mãrim.*

Megalinariile

Bucură-te, apărătorul cel dumnezeiesc al mănăstirii tale şi temelia cea strălucitoare a cinului monahicesc. Bucură-te, vas cu dumnezeiesc mir al moaştelor, prin care luăm tămăduiri, Sfinte Efrem.

Bucură-te, doctorul celor bolnavi; bucură-te, râu ce pururea minuni izvorăşti; bucură-te, lauda cea mare a sufletului meu. Efrem, purtătorule de minuni, ocroteşte turma ta.

Efrem, veselia îngerilor, bucuria şi podoaba tuturor sfinţilor, rugămu-ne ţie, apără mănăstirea ta în care cu dragoste te-ai nevoit şi cinstita mucenicie ai săvârşit.

Fiind înălţat în pom, ca şi pe o cruce, ai urmat Dumnezeului tău, Stăpânului şi Izbăvitorului, pentru care ai răbdat, fericite, arderea pântecelui tău, zdrobind pântecele vrăjmaşului celui începător al răutăţii.

Pe tine, sfinţite mucenice al lui Hristos, lauda cuvioşilor şi podoaba mucenicilor, te rugăm, Efrem, făcătorule de minuni, miluieşte-ne pe noi degrabă cu rugăciunile tale.

Noi cei aflaţi în primejdii şi ispite, cu toată evlavia şi cu dorire sărutăm icoana ta cea dumnezeiască pe care ai izbăvit-o, fericite, de prăpădul focului mistuitor, arătând o altă minune între minunile tale, Efrem.

Toate oştirile îngerilor, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi Sfinţii, cu Născătoarea de Dumnezeu, rugaţi-vă ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparul, glasul 1:

Podobie: Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru (N) cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea cereştile haruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine, tuturor tămăduiri.

În Muntele Neprihăniţilor ca o făclie ai strălucit și mucenicește către Dumnezeu te-ai mutat, purtătorule de Dumnezeu, suferind năvălirile barbarilor, cuvioase mucenice al lui Hristos, Efrem; pentru aceasta izvorăşti pururea har celor ce cu evlavie strigă ţie: Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere! Slavă Celui ce minunat te-a arătat! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

[Preotul rosteşte Ectenia întreită, apoi cântăm:]

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Bucură-te, doctorul celor bolnavi; bucură-te, toiag şi zid al celor ce în amare nevoi, în neputinţe, în necazuri şi în mâhniri la tine scapă, părinte, cu suflet îndurerat. Nu mă părăsi până în sfârşit, că tu eşti apărătorul meu, cuvioase Efrem, rogu-mă ţie.

Izbăveşte pe robii tăi, cei ce nădăjduiesc în tine, cuvioase Efrem, bucuria şi acoperământul nostru; nu trece cu vederea, rugămu-ne ţie, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste scapă la milostivirea ta. Scapă de necazurile cele potrivnice pe toţi cei ce aleargă la racla ta şi se închină moaştelor tale.

Glasul al 8-lea: Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

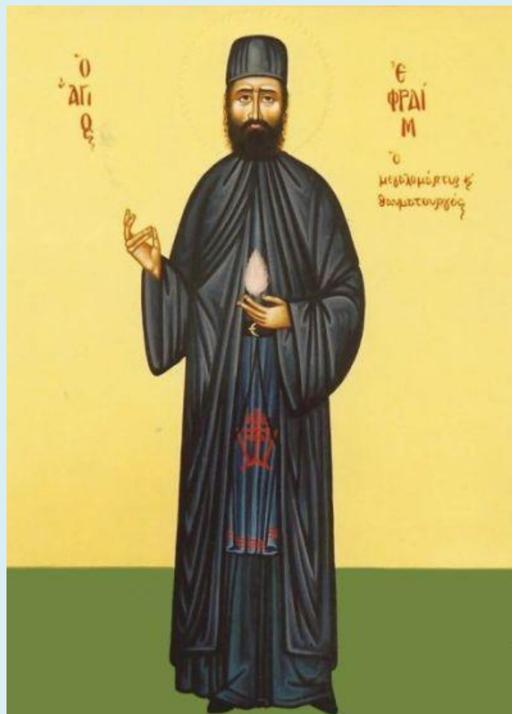
Glasul al 2-lea: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

[Apoi preotul face otpustul mic.]

În lipsa preotului, încheiem, zicând: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

[Extras din: Viaţa, acatistul şi paraclisul Sfântului cuvios mucenic Efrem cel nou (5 mai)]

Sinaxar - Pomenirea Sfântului noului mucenic Efrem

Tot în această zi (5 mai), pomenirea Sfântului noului mucenic Efrem.

Sfântul nou mucenic şi făcător de minuni Efrem s-a născut în Grecia la 14 septembrie, 1384. A rămas fără tată pe când era încă tânăr şi mama a rămas singură să crească şapte copii.

Când Efrem a împlinit 14 ani, Bunul Dumnezeu i-a călăuzit paşii către o mănăstire din Muntele Amoman, lângă Nea Makri din Atica. Mănăstirea avea hramul Bunei-vestiri şi a Sfintei Parascheva. Aici el şi-a luat crucea lui Hristos pe care toţi cei ce vor să-L urmeze trebuie să o facă (Mat. 16:24).

Aprins de dragostea pentru Domnul Sfântul Efrem s-a supus de bunăvoie disciplinei monastice. Timp de aproape 27 de ani el a urmat exemplul vieţii sfinţilor şi pustnicilor deşertului. Cu râvnă dumnezeiască el L-a urmat pe Hristos şi s-a dezrobit de plăcerile lumeşti. ***Din mila Domnului şi-a purificat sufletul de patimile omorâtoare devenind vas ales al Sfântului Duh, fiind învrednicit şi de înalta treaptă a preoţiei, slujind cu multă smerenie şi zdrobire de inimă în altar.***

În 14 septembrie 1425, barbarii turci au atacat mănăstirea dinspre mare, distrugând-o şi prădând locurile învecinate. Sfântul Efrem a fost unul din victimele urii

lor sălbatice. Mulţi călugări au fost torturaţi şi decapitaţi, dar Sfântul Efrem a rămas calm. Acest lucru i-a înfuriat pe turci şi i-au făcut să-l arunce în temniţă pe Efrem pentru a-l tortura şi a-l forţa să renunţe la Hristos. Ei l-au închis într-o celulă mică, fără pâine sau apă, bătându-l în fiecare zi în speranţa că-l vor determina să se facă musulman.

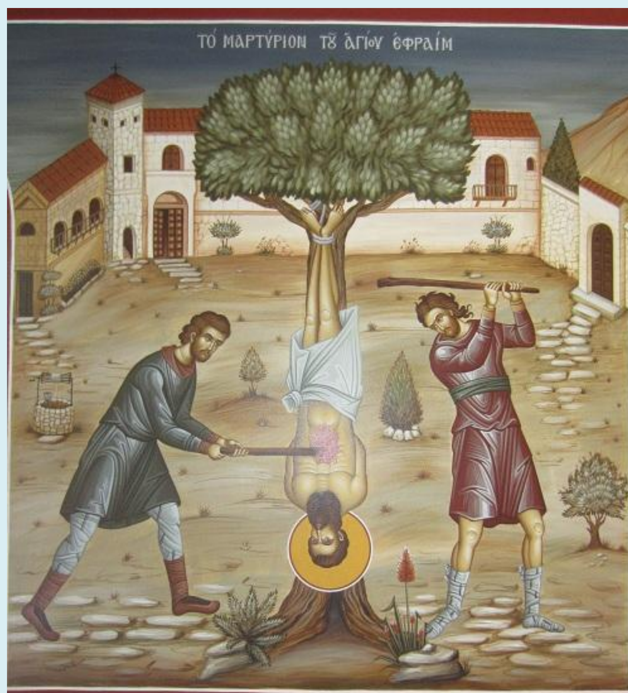
Timp de mai multe luni sfântul a fost chinuit groaznic dar nu s-a lepădat de Dumnezeul lui. Văzînd aceasta, turcii au hotărât să-l ucidă.

Într-o zi de joi, 5 mai 1426, a fost scos din celulă, întors cu capul în jos şi legat de un dud. După aceea l-au bătut şi l-au batjocorit întrebându-l aşa: "Unde e Dumnezeul tău?", "De ce nu te ajută acum?"

Dar sfântul nu şi-a pierdut curajul şi continua să se roage: "O, Doamne nu asculta vorbele acestor oameni şi facă-se totul după voia Ta."

Barbarii i-au smuls barba sfântului şi l-au torturat până când a slăbit puterea lui. Sângele curgea şi hainele îi erau numai fâşii. Corpul îi era aproape despuiat şi plin de răni dar agarenii nu erau mulţumiţi continuînd să-l chinuie.

Unul din ei a luat un băţ încins şi l-a înfipt violent în buricul sfântului. Ţipetele lui de durere îţi sfâşiau inima.

Sângele a început să curgă valuri din stomac, dar turcii nu s-au oprit. Au repetat aceleaşi torturi iar şi iar până când tot corpul i s-a contorsionat şi membrele i s-au răsucit. Sfântul nu mai avea putere să vorbească şi se ruga în gând Domnului să-i ierte păcatele. Din gură i-au pornit saliva şi sângele şi tot pământul sub el era roşu. Curând sfântul a leşinat. Crezând că a murit, păgânii i-au tăiat legăturile cu care era legat de pom şi trupul sfântului a căzut la pământ. Mânia lor era diabolică şi chiar căzut jos ei continuau să-l lovească.

La un moment dat sfântul a deschis ochii şi s-a rugat: "Doamne, în ale Tale mâini îmi dau sufletul." Pe la nouă dimineaţa sufletul mucenicului s-a despărţit de trup.

Aceste fapte au rămas uitate aproape 500 de ani, până în 3 ianuarie, 1950. Pe atunci s-a ridicat o mănăstire de maici pe locul celei vechi.

Stareţa Macaria († 23 aprilie, 1999) se plimba printre ruinele mănăstirii cu gândul la numeroasele moaşte ce vor fi fost împrăştiate pe acel pământ şi la sângele care a udat copacul Ortodoxiei. Ea şi-a dat seama că acela era un pământ sfânt şi s-a rugat la Dumnezeu să o învrednicească să vadă măcar pe un sfânt dintre cei care au trăit acolo.

După un timp i se părea că aude o voce care-i spune să meargă să sape într-un anumit loc. Ea a arătat acel loc unui meşter angajat să facă reparaţii la mănăstire. Omul n-a prea vrut să se apuce de săpat acolo pentru că el avea de săpat în altă parte. Văzând că nu-l poate convinge, Maica stareţă l-a lăsat să meargă unde avea el de săpat dar s-a rugat la Domnul să nu poată săpa, astfel încât atunci când s-a apucat omul a dat de piatră. A mai încercat în trei sau patru locuri şi s-a întâmplat acelaşi lucru. În cele din urmă a acceptat să facă ascultare şi a săpat în locul indicat de maică.

Printre ruinele unei chilii, bărbatul a dat la o parte molozul şi a început să sape în viteză. Stareţa l-a rugat să se liniştească şi să sape uşor pentru că nu vrea să strice trupul pe care crede că-l vor descoperi acolo. El a luat-o în râs când a auzit că se aşteaptă să găsească moaştele unui sfânt. Dar la o adâncime de şase picioare, au descoperit capul unui om al lui Dumnezeu care pe loc a umplut locul de miros bine plăcut. Meşterul s-a albit la faţă şi n-a mai putut grăi.

Maica Macaria l-a rugat să se retragă şi să o lase singură acolo. Apoi a îngenunchiat şi a sărutat moaştele cu multă evlavie. Dând la o parte tot mai mult pământ, a descoperit mânecile de la rasa sfântului. Ţesătura era groasă şi părea să fi fost ţesu-

tă la un război foarte vechi. A descoperit apoi tot corpul, dezvelind sfintele moaşte ale unui mucenic.

Maica Macaria se afla tot în acel loc sfânt şi la Vecernie, aşa că citi sfânta slujbă acolo. Dintr-o dată a auzit un zgomot de paşi care veneau de la mormânt înspre ea, traversând toată curtea, până la uşa bisericii. Erau paşii unui om hotărât şi cu caracter puternic. Maicii i-a fost teamă să se întoarcă să se uite ce se aude când o voce a întrebat-o: ***"Cât timp vrei să mă mai laşi aici?"***

Atunci a văzut în faţa ei un călugăr înalt, cu ochii mici şi rotunzi şi cu barba până la piept. În mâna stângă avea o lumină puternică şi cu dreapta binecuvânta. Maica Macaria a fost cuprinsă de bucurie şi frica i-a dispărut. "Iartă-mă," spuse ea, "Am să mă ocup de tine mâine, când Domnul va aduce zorii zilei ." Sfântul a dispărut şi stareţa a continuat să citească slujba de seară.

În dimineaţa următoare după Utrenie, Maica Macaria a curăţat osemintele şi le-a aşezat într-un ungher al altarului bisericii, aprinzând şi o candelă în faţa lor.

În acea seară Sfântul Efrem i s-a arătat în vis mulţumindu-i că a avut grijă de el şi spunându-i că îl cheamă Efrem. Din gura sfântului a auzit povestea vieţii lui şi mucenicia pe care a suferit-o.

Sfântul Efrem l-a slăvit pe Dumnezeu în timpul vieţii lui şi prin moartea lui, de aceea Dumnezeu l-a învrednicit cu darul facerii de minuni. Cei care se închină la sfintele sale moaşte cu dragoste şi credinţă se vindecă de nenumărate boli şi infirmităţi şi este grabnic ajutător la rugăcinile celor care-l cheamă.